

[Arne Larsen.]

ikke ruttet alt for tilfældigt med pengene, og at boligsikringen ikke er den helt store landvinding, som nogle har villet gøre den til.

Der er mange andre problemer i forbindelse med denne revision af boligsikringsordningen, som det kunne være fristende at rejse. Jeg kunne f. eks. tænke mig at rejse det spørgsmål, om der ikke var grund til at se lidt nærmere på visse grupper medborgere, som burde have en forbedret stilling under boligsikringsordningen. Jeg tænker på arbejdsløse, måske langvarigt arbejdsløse, jeg tænker på enligstillede, især kvinder med flere børn, som faktisk i mangfoldige tilfælde er i en fortvivlet økonomisk situation og ikke kan klare at få en ordentlig bolig til de priser, de i dag tilbydes til. Jeg kunne derfor tænke mig, at man fik disse kategorier af medborgere ind under nogle bedre boligsikringsregler, f. eks. på linje med de gældende regler for folke- og invalidepensionister.

Det eneste, jeg har kunnet se af imødekommelse af denne gruppe medborgere, findes i lovens § 2, stk. 4, hvor det hedder, at for husstande med kun 1 voksen og 1 barn forhøjes maksimumsprocenten med 5. Det er efter min mening alt for lidt.

I dagspressen har det forlydt, at visse kommuner — jeg tror, det var ovre ved Århus — var kommet ind på den tanke, at på grund af de meget store byrder til udredning af boligsikringstilskud ville man standse almenyttigt udlejningsbyggeri til fordel for parcelhusbyggeri. Det turde være noget af det mest asociale, der endnu er fremført, når man dog ved, at kommunerne og staten igennem de eksisterende rentefradragsregler giver et langt, langt større tilskud til parcelhusbyggeriet, end de giver gennem boligsikringsordningen. Man ville naturligvis nok kunne spare en vis udgift, men på den anden side måtte man jo give afkald på meget store skatteindtægter som følge af de eksisterende skattefradragsregler. Jeg tror, det er at have skyklapper for øjnene, når man stiller problemerne op på den måde. Måske skulle vi gå over til også at lade boligsikringsordningen gælde for ejere af parcelhuse. Det må selvfølgelig naturligvis forudsætte en ophævelse af skattebegunstigelsen for de nye ejere ved

at forhøje lejeansættelsen, så den modsvarer markedsrenten. Noget sådant ville føre den sociale boligtanke ind i parcelhusbyggeriet og reducere jord- og byggespekulanternes gode muligheder for at tage grove overpriser for grunde og huse.

Det er også et spørgsmål om kommunerne og refusionsordningen; udgifterne til boligsikringen refunderes jo et år bagud, og nogle kommuner er utilfredse med, at de kun får de $\frac{2}{3}$ af udgifterne refunderet. Man må sige, at nogle kommuner, især i udviklingsområderne, her har et problem at slås med, som vi nok i udvalget burde se lidt nærmere på.

Man har også rejst værelseproblemet; også det er der anledning til at se på, idet mange unge jo er pisket til at leve uden for deres hjem og have meget store udgifter til leje af værelse. Det ville være rimeligt, om vi på en eller anden måde kunne hjælpe de unge, som sidder med sådanne meget, meget store udgifter.

Ja, det er de bemærkninger, jeg vil gøre i forbindelse med denne revision af boligsikringsloven. Jeg kan naturligvis tilsige mit partis støtte til gennemførelse af lovforslaget og til de lovforslag om ændringer i lovene om boligbyggeri af 1958 og 1967, som samtidig er fremsat, og som er konsekvenser af ændringerne i boligsikringsloven. Men jeg håber, at det i udvalget vil blive muligt at få forbedret visse dele af lovforslaget om boligsikring, og vi tilsiger vor medvirken hertil.

Kai Moltke: Da man taler så meget om at spare på statens midler, kan jeg ikke lade være med først at bringe et ganske specielt forhold ind i billedet, der drejer sig om gennemførelsen af boligsikringen. Vi befinder os takket være de fire forligspartier, som i sin tid gennemførte boligforliget, i en sådan situation, at man i store dele af landet og i store bykommuner så at sige hævede det loft, som hidtil havde været en kontrol på, hvilken leje der måtte tages. Men når boligmarkedet gøres frit, når lejeansættelsen bliver fri, og når man samtidig, særlig til fordel for det nye og dyre byggeri, gennemfører en boligsikringsordning, bliver denne boligsikringsordning på sådanne præmisser i sig selv til en økonomisk faktor, som øger statens udgifter — blot